



## ת"ד 8204/08/14 - מדינת ישראל נגד יואל זיו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 8204-08-14 מדינת ישראל נ' זיו  
בפני כבוד השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל  
ע"י עו"ד הילה דביר  
נגד  
יואל זיו - ע"י עו"ד ניר ליסטר  
המאשימה  
הנאשם

### הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

### רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש ואי ציות לתמרור 301. על פי האמור בכתב האישום נהג הנאשם ביום 23.2.14 רכב פרטי ברחוב עציון בר"ג מצפון לדרום והתקרב לצומת עם שדרות ירושלים (להלן: "הצומת"). סמוך לצומת, בימין הדרך בכיוון תנועת הנאשם, מוצב תמרור 301. הנאשם לא ציית לתמרור. הוא נכנס לצומת מבלי להבחין ברוכב קטנוע (להלן: "המעורב") שנסע באותה עת בשדרות ירושלים ממערב ומזרח והתקרב אף הוא לצומת. הנאשם חסם את דרכו של המעורב. כלי הרכב התנגשו וניזוקו והמעורב נחבל.

2. במסגרת פרשת התביעה העידו המעורב, השוטרת ליאורה ציפורי (להלן: "השוטרת") ובוחן התנועה בועז חג'בי (להלן: "הבוחן"). הודעת הנאשם במשטרה התקבלה בהסכמה ללא צורך בעד מגיש. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם ומומחה ההגנה אינג' גדי ויסמן (להלן: "המומחה") שערך חוות דעת (נ/1).

3. המעורב ציין בעדותו כי במועד הרלוונטי נסע מכיוון רחוב הרוא"ה לכיוון רחוב בן גוריון בר"ג תוך מעבר בשדרות ירושלים. הוא נסע אותה עת במהירות של 30-40 קמ"ש. בשלב מסוים, בעת שהיה במרחק 5-10 מ' מרכב הנאשם הוא הבחין ברכב הנאשם נכנס לצומת ופונה ימינה "ופשוט נעמד באלכסון, הוא חיכה לרמזור שמאלה" וכן "הוא ניסה להשתלב בנתיב השמאלי". לטענת המעורב, ברגע שהבחין ברכב הנאשם בלם בחוזקה, החליק ופגע ברכב עם האופנוע בחלקו שמאלי אחורי. המעורב ציין כי לפני הפגיעה האט את מהירות נסיעתו כך שהפגיעה ברכב הנאשם לא הייתה במהירות 30-40 קמ"ש, בה נסע עובר לתאונה, אלא מהירות נמוכה יותר. הוא הכחיש את האפשרות כי ניסה לעקוף את רכב הנאשם לאחר שזה השלים את הפנייה ימינה והתיישר בנתיבו. המעורב ציין כי מבחינתו לא היה היגיון

עמוד 1

לנסות ולעקוף את רכב הנאשם שכן מופע הרמזור בכיוון נסיעתו ונסיעת הרכב היה אדום והוסיף כי הנאשם עצמו לא השלים את הפנייה ימינה והתיישר. לדבריו: **"נהג הרכב לא השלים את הפנייה. הוא עצר באמצע הפנייה, כי הוא לא היה יכול להשלים אותה כי היה שם פקק"** ( ע' 9 ש' 3-4).

4. השוטרת ציינה כי הגיעה לזירת התאונה לאחר שגורם משטרתי בשם "צוות 436" הגיע לזירה ראשון. היא ציינה כי כלי הרכב הוזזו **טרם הגעתה**. כאשר נשאלה מדוע לא ביקשה מן הנהגים פרטים בנוגע למקום בו אירעה ההתנגשות ציינה כי **"ניידת סיור הגיעה לפני וגבו עדויות ופרטים, אני ניידת שנייה"** ( ע' 10 ש' 27-28). למרות שהשוטרת טענה בעדותה בתחילה כי המעורב פונה לבית החולים ועל כן לא היה יכול להצביע בפניה על מיקום התאונה, התברר כי המעורב אכן נכח בזירת התאונה בעת הגעתה (**"ש. אני אומר לך שאת שוחחת עם רוכב הקטנוע בטרם הגיע האמבולנס. ת. רשמתי את מה שהוא אמר לי"**) ( ע' 10 ש' 29-30). היא הוסיפה כי לא בדקה אם יש על רכב הנאשם סימנים לכך שהמעורב פגע ברכב וטענה כי **"זה לא התפקיד שלי אלא של הבוחן"** ( ע' 11 ש' 10-11).

5. הבוחן ביקר בזירת התאונה לאחר כ- 5 חודשים ממועד התאונה. הוא לא טרח לבקש מן הצדדים להתלוות אליו לביקור על מנת לבצע הצבעה בזירה שכן לטענתו בתיקי הצמדה אין זה נהוג להזמין צדדים ( ע' 13 ש' 15). במסגרת הביקור בדק הבוחן רק את קיומו של תמרור 301 וקבע את שדה הראייה שהיה לנאשם. הבוחן טען כי ניתן היה להגיע להמלצה בדבר העמדת הנאשם לדין רק על בסיס קיומו של תמרור 301, ובלשונו: **"אני יכול להגיע להמלצה ללא הנתונים, יש תמרור, יש שני כלי רכב, יש בימ"ש"** ( ע' 14 ש' 8). בה בעת אישר הבוחן כי אין משמעות לתמרור 301 אם התאונה אירעה לאחר שרכב הנאשם יצא מתחום הצומת ( ע' 14 ש' 10).

6. הנאשם ציין כי במועד התאונה הייתה התנועה הזורמת על שדרות ירושלים "דלילה, רגילה". הוא פנה ימינה בצומת ולאחר שנסע כ-25 מ' חש מכה ברכבו והבחין בקטנוע שוכב מצדו השמאלי של רכבו. לאחר התאונה הגיעה לזירת התאונה שוטרת שהורתה לו להזיז את הרכב ולאחר 20-25 דקות הורתה לו לנסוע מהמקום.

7. המומחה הגיש חוות דעת ממנה עולה כי התאונה אירעה ללא קשר לתמרור 301 או לצומת. ע"פ מסקנת המומחה, סביר כי המעורב ניסה לעקוף ללא הצלחה את רכב הנאשם **"משמאלו בין דופן הרכב לאבן השפה שבשטח הפרדה"**. בזירת התאונה ערך המומחה "שחזור" עם הנאשם והלה הצביע בפניו על המקום בו חש את המכה ברכב. המומחה בדק ומצא כי המרחק מקו הצומת הוא 25 מ' - כפי שציין הנאשם בהודעתו במשטרה.

## דין והכרעה

8. נקודת המוצא לדיון היא, כי ככל שיימצא כי התאונה אירעה **בתחום הצומת** הרי שההנחה הנובעת מכך היא שהנאשם אחראי לתאונה עקב כך שלא ציית לתמרור 301. זאת, אלא אם יראה הנאשם כי לא התרשל ועשה כל שניתן על מנת למנוע את התאונה. מנגד, ככל שיימצא כי התאונה אירעה **מחוץ לתחום הצומת** הרי שיוצא מכך כי לתמרור 301 לא הייתה עוד משמעות כפי שציין הבוחן ממילא לא ניתן לייחס לנאשם גם עבירה של נהיגה בקלות ראש.

**נמצא, כי השאלה המרכזית הטעונה הכרעה היא מיקום האימפקט ביחס לצומת.**

עמוד 2

9. בשאלה הטעונה הכרעת ניתנו 2 גרסאות סותרות: האחת, מפורשת מפי הנאשם ולפיה האימפקט היה לאחר שפנה ימינה בצומת ונסע כ-25 מ'. הנאשם ציין לראשונה גרסה זו בהודעה במשטרה והוא דבק בה במהלך משפטו מבלי שזו נסתרה. גרסה שנייה, המשתמעת מעדות המעורב ולפיה "**נהג הרכב לא השלים את הפנייה. הוא עצר באמצע הפנייה, כי הוא לא היה יכול להשלים אותה כי היה שם פקק**" ( ע' 9 ש' 3-4). פשיטא שאם הנאשם ביקש לפנות ימינה בצומת אך לא הצליח להשלים את הפנייה הרי שלא יצא מתחום הצומת בעת קרות התאונה.

10. מחומר הראיות כפי שהוצג לי עולה כי משטרת ישראל לא חקרה ובדקה בשום שלב היכן היה מיקום האימפקט בתאונה ביחס לצומת. **לטעמי מדובר במחדל חקירה של ממש הפוגע בהגנת הנאשם שכן מחדל זה מונע מן הנאשם אפשרות לבסס בהליך זה את טענתו כי התאונה אירעה מחוץ לתחום הצומת.** על כן, הגעתי לכלל מסקנה כי היעדרה של ראיה בדבר מיקום האימפקט ביחס לצומת - שמקורה במחדל בחקירת המשטרה - צריך להיזקף לחובת התביעה בעת שקילת מכלול ראיותיה ומאיך הדבר צריך לסייע לנאשם משעה שבית המשפט שוקל אם יש בטענה זו כדי להקים ספק סביר ( לעניין זה ראו: ע"פ 4384/93 מלינקר נ' מדינת ישראל).

כפי שצינתי, חקירת המשטרה במקרה זה לא הייתה יסודית וממצה, בלשון המעטה. אם נקבל - ואין סיבה לא לקבל - את דבריה של השוטרת, הגורם המשטרתי **הראשון** שביקר בזירת התאונה היה "צוות 436". צוות זה ביצע פעולות מסוימות בזירת התאונה אך טיבם לא הוברר שכן איש מחברי הצוות לא נרשם כעד תביעה ולא טרח לערוך תרשומת בנושא התאונה. נדגיש כי על פי השוטרת, כלי הרכב הוזזו לפני הגעתה לזירה וכי היא נימקה את אי ביצוע הצבעה עם הנהגים בזירה בכך היא הייתה "**ניידת שנייה**". מנגד, אם שגתה השוטרת בסברתה כי הוא "ניידת שנייה" בזירת התאונה והיא הייתה למעשה הגורם המשטרתי הראשון להגיע לזירה, ברור כי היה עליה לבצע בירור עובדתי יסודי ומקיף יותר של נסיבות התאונה לרבות ציון מיקום האימפקט ביחס לצומת. משימה זו לא הייתה משימה סבוכה במיוחד בהינתן ששני הנהגים המעורבים נכחו בזירה בעת הגיע השוטרת וזיכרון התאונה היה עדיין טרי דיו. בין שהנתון בדבר מיקום האימפקט ביחס לצומת נגבה על ידי צוות 436 אך לא הוצג במשפט ובין שהיה מקום לגבותו באמצעות השוטרת והדבר לא נעשה מדובר במחדל חקירה מהותי הפוגע ביכולת הנאשם לטעון ולהוכיח כי התאונה אירעה מחוץ לתחום הצומת.

אם לא די במחדלים האמורים, גם עבודת הבוחן לוקה במחדל. בעת ביקורו בזירה בדק הבוחן שני נתונים בלבד: קיומו של תמרור 301 ובדיקת שדה ראיה. נדגיש כי ביקור הבוחן בזירה היה כ-4 חודשים לאחר שגרסת הנאשם נגבתה במשטרה והיה ידוע כי הוא טוען שהתאונה לא אירעה בתחום הצומת. לטעמי, משעה שהבוחן ידע, או היה צריך לדעת, מה טענת הנאשם בנוגע למיקום האימפקט ביחס לצומת ומשעה שהבוחן ידע, כפי שהעיד בבית המשפט, כי מחוץ לתחום הצומת אין משמעות לתמרור 301, הייתה חובה מצד הבוחן להתייחס במסגרת ביקורו גם לטענת ההגנה שהעלה הנאשם בחקירתו במשטרה, בין היתר על ידי הזמנת הנהגים המעורבים להצבעה. טענת הבוחן כי מדובר "בתיק הצמדה" אינה מתרצת את המחדל. הגדרתם של תיקים מסוימים כ"תיקי הצמדה" אינה מכשירה ואינה יכולה להכשיר פגיעה אפשרית בהגנת הנאשם הבאה לידי ביטוי בהיעדר בדיקה ראויה של טענותיו.

11. לאור כל האמור, ובהינתן הסתירה בין גרסת המעורב לגרסת הנאשם בנוגע למיקום האימפקט ביחס לצומת ובהינתן מחדלי החקירה בעבודת המשטרה כפי שפורטו, אני סבור כי יש לזקוף מחדלים אלה לטובת הנאשם באופן שדי בטענתו - שלא נבדקה בשל מחדלי חקירה - בדבר פגיעה לאחר שעבר כברת דרך של כ-25 מ' על מנת ליצור ספק

סביר באשמתו ולזכותו מן העבירות המיוחסות לו.

12. ב"כ המאשימה טענה בסיכומיה כי גרסת הנאשם לפיה נסע כברת דרך של 25 מ' לפני התאונה היא גרסה כבושה שכן זו לא הועלתה בפני השוטרת בזירת התאונה. אין לקבל טענה זו. השוטרת העידה כי לא נדרשה לסוגיית מיקום האימפקט ביחס לצומת שכן הניחה כי הסוגיה נבדקה על ידי צוות 436. משהשוטרת מודה כי לא נדרשה לסוגיית מיקום האימפקט ולא טרחה לשאול את המעורבים בעניין זה ולא ביקשה מהם להצביע על מיקום האימפקט, לא ניתן לראות בגרסת הנאשם בעניין זה, ככל שלא הועלתה בפניה, כגרסה כבושה.

13. לא נעלם מעיני כי כמפורט בסיכומי המאשימה, בנקודות מסוימות התגלו סתירות בין גרסת הנאשם בחקירת המשטרה לגרסתו בבית המשפט. עם זאת, מדובר בסתירות בעניינים שאינן נוגעים לליבת המחלוקת בתיק זה ( האם הנאשם עצר בצומת? מה היה מצב התנועה החוצה ועוד). על כן קיום סתירות אלה אינו גורר בהכרח מסקנה כי אין לתת אימון בגרסת הנאשם על כל מרכיביה ומרכיב מיקום האימפקט ביחס לצומת בפרט.

14. מעבר לנדרש אציין כי אינני מקבל את מסקנתו המרכזית של המומחה ולפיה התאונה אירעה בעת שהמעורב ניסה לעקוף, ללא הצלחה, את רכב הנאשם ואז פגע ברכב הנאשם ונחבל. תזה זו נעדרת בסיס הגיוני או ראייתי. **היעדר בסיס הגיוני** משום שהמעורב ציין בעדותו כי לא היה כל היגיון לנסות ולעקוף את רכב הנאשם שכן ממילא מופע הרמזור בדרכם של שני כלי הרכב היה אדום כך שלמעורב לא היה דבר "להרוויח" ממהלך זה. דברים אלה מקובלים עלי. **היעדר בסיס ראייתי** משום שהמומחה קבע כי המעורב רכב "במקביל ובסמוך לרכב הנאשם ובצדו השמאלי" בעת **שפגע ברכב הנאשם** ( ע' 29 ש' 17-18). על פי תזה זו יוצא לכאורה כי רכב הנאשם נסע בנתיב השמאלי כאשר המעורב נוסע משמאלו, בין רכב הנאשם לאבני השפה, ופוגע ברכב הנאשם. על פי גרסת הנאשם התאונה אירעה עוד לפני שהשתלב באופן מלא בנתיב הנסיעה השמאלי ובשעה שהנאשם רק **ניסה** להשתלב ולעבור בין הנתיב הימני לשמאלי. על פי גרסה זו רכב הנאשם לא הספיק להתיישר באופן מלא בנתיב השמאלי וספק אם במצב כזה נדרש המעורב להידחק בין רכב הנאשם לאבני השפה ובתוך כך לפגוע ברכב הנאשם. המומחה אישר בעדותו בבית המשפט כי על פי גרסת הנאשם "**יש מרווח בין הדופן השמאלי לאבן השפה. אני מסכים שהמרווח יותר גדול**". [ ע' 30 ש' 1].

15. מעובדות כתב האישום עולה כי אין מחלוקת שהתאונה אירעה בעת שהנאשם ניסה להשתלב מנתיב ימין לנתיב שמאל. כך, על פי גרסת המעורב, עובר לתאונה היה רכב הנאשם באמצע הפנייה ("נהג הרכב לא השלים את הפנייה. הוא עצר באמצע הפנייה..") ( ע' 9 ש' 4-3). והנאשם העיד כי "**כשהרגשתי את המכה הייתי בשלב של להשתלב שמאלה**" ( ע' 17 ש' 10-11). אני ער לכך כי מיקום האימפקט על פי גרסת הנאשם שונה מזה שהציג המעורב אולם גבי דידי אין צורך להכריע בעניין זה שכן גם אם אניח כי הנאשם סטה מנתיב הימני לשמאלי לאחר חלוף 25 מ' מביצוע הפנייה עדיין מוטלת עליו החובה לעשות כן בבטחה ומבלי ליצור סיכון ליתר משתמשי הדרך לרבות למעורב. משדחיתי את טענת המומחה כי התאונה אירעה בשל מרווח תמרון צר מדי לנהג המעורב ומשהוכח כאמור כי התאונה אירעה במהלך הסטייה בין הנתיבים, מתבקשת המסקנה כי הנאשם עבר עבירה של סטיית רכב שלא בבטחה, בניגוד לתקנה 40 (א) לת"ת בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה ואני מוצא להרשיעו בעבירה זו.

16. סוף דבר, לאור כל האמור מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק ולהרשיעו חלף זאת בביצוע עבירה על תקנה 40 (א) לת"ת בקשר עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, 19 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים